

Тогава тя разбрала защо е мякала котката и като ѝ прѣгърнѣла захванѣла да ѝ милва и цалува.

БОЯНЧОВОТО РАЗКАЯНИЕ.

ѣ една ливада, която била пълна съ разни цвѣтя, Боянчо гонѣлъ една пеперудка. Тамъ на близу, подъ сѣнка-та на едно дърво, седѣла баба му и дрѣмѣла.

Изведнѣжъ Боянчо отишѣлъ при баба си и плачешкомъ почнѣлъ да ѝ буди и да ѝ се моли:

— Бабо, бабо, заший крилцето на тази пеперудка!... Азъ го не откъснѣхъ нарочно!

— Какъвъ си пѣкъ ти, Боянчо!—проговорила баба му, като се прозѣвала и триела сѣнливитѣ си очи—хичъ може ли да се залепява крилце?

Но Боянчо не прѣставалъ да плаче и да се моли:

— Бабо, бабо, моля ти се, заший крилцето! . . . Менѣ ми е жално . . . Жално